

til de tidligere forlangte 8,000 Rdl. Kosoed henvendte sig da til Justitsministeriet med Forespørgsel, om der kunde være noget til Hinder for, at han solgte Forstranden stykkevis til Afsftbeboerne, men denne Plan blev dog atter opgiven, idet han i Begyndelsen af Aaret 1857 afhændede Forstranden samlet til Amtmanden og nogle Medinteressenter.

I Oktober 1881 oversendte Justitsministeriet til Finansministeriet et Tilbud fra Kammerraad, senere Statsraad E. Møller i Ringkøbing om at afhænde til Staten den ham tilkommende Ret til den af ham en Del Aar forinden i Parceller paa 1,000 Alens Længde til Strandfogderne hortarbefæstede Aaberg Forstrand, hvilken Ret efter den af ham meddelte Beregning for ham repræsenterede en Kapital af over 80,000 Kr., men som han, under Hensyn til, at Statskassen, naar Forstrandsretten var overgaaet til den, ikke vilde faa nogen Indtægt af den ved Inkassationsfælærer, erklærede sig villig til at afstaa for en Købesum af 68,775 Kr.

Da Finansministeriet imidlertid formente, at under dets Resfort kun kunde falde den finansielle Side af Sagen, nemlig Spørgsmaalet angaaende det finansielle Offer, der altid nødvendigvis maa være forbundet med Erhvervelse af en privat Forstrandsret, naar Ejeren skal have et rimeligt Bederlag for Afstaaelsen — dels fordi der, som ovenfor anført, hvor Staten er forstrandsberettiget, i Medfør af Forordning 28de December 1836 § 29 bliver gaaet lempeligere til Værks i Reklamationstilfælde, end det kan ventes af en privat Forstrandsejer, dels fordi den i Forordningens § 31 ommeldte Bjærgeløn af $\frac{1}{3}$ af det uden levende Folks Medfølge indstrandede paa Statens Forstrand udelukkende tilfalder Strandfogderne i Forbindelse med Bjærgerne, uden at Statskassen deraf selv tager nogen Part, medens Bjærgelønnen paa den private Forstrand i Virkeligheden kan siges at tilfalde Forstrandsejeren selv, idet Strandfogden (som ifølge Rancellifrivelse af 23de Maj 1818 maa betragtes som Forstrandsejerenes Fuldmægtig, og som det derfor ikke kan nægtes denne selv at antage) anses for udelukkende berettiget til at bjærge i sit Strandlen, og det da maa bero paa de Vilkaar, hvorunder Forstrandsejeren har antaget Strandfogden, hvorledes denne saakaldte Bjærgeløn vil være at dele mellem dem — udbad Finansministeriet sig af Justitsministeriet Meddelelse om, hvorledes dette stillede sig til det under dets Resfort faldende Spørgsmaal om Hensigtsmæssigheden og Usikkerheden af Erhvervelsen af Aaberg Forstrand for Staten, samt om Betydningen i saa Henseende af den stedfundne Bortarbefæstning. Da Justitsministeriet derefter i Besvarelse af denne Henvendelse meddelte, at da en Indløsning af Forstrandsretten dog ikke vilde hæve de allerede stiftede Arvesætteforhold, der fremdeles vilde stille sig til Hinder for Ansættelsen af kongelige Strandfogder, vilde der for Strandingsvæsenet ikke vindes andet ved Erhvervelsen end, at Reklamationer med Hensyn til Gods, der inddriver eller indstrander uden levende Folks Medfølge, gik over til Øvrigheden, medens den nu tilkommer Forstrandsejeren under Refurs til Domstolene, og at denne Fordel ikke af Justitsministeriet kunde anses at være af nogen væsentlig Betydning for det offentlige, underrettede Finansministeriet ved Amtmanden over Ringkøbing Amt Kammerraad Møller om, at Staten ikke agtede at erhverve Forstrandsretten.

Endelig har Justitsministeriet i April d. A. til Finansministeriet oversendt et Andragende fra Statsraad Møller, hvori denne under særlig Henviisning til det Tab, der, hvis det af Regeringen for Rigsdagen fremsatte Forslag til en ny Strandingslov maatte blive ophøjet til Lov i den af Landstinget vedtagne Stikkelse, som Følge af Bestemmelserne i Forslagets §§ 1, 4, 10, 11 og 13 vilde ramme ham og de af ham ansatte Strandfogder, anholdt om, at Statskassen vilde afkøbe ham Aaberg Forstrand for en Købesum, der ikke maatte overstige det 25-dobbelte Beløb ÷ 10 pCt. af hele den Nettoindtægt, som Forstranden gennemsnitlig aarlig har indbragt i Tidrummet 1ste April 1867 til 1ste April 1892, af hvilken Købesum Sælgeren skulde udrede den af Strandfogderne for Afløsningen af deres Rettigheder ifølge de dem meddelte Arvesætteskøder fordrede Bederlagssum af 27,000 Kr., samt en senere Skrivelse, hvori Statsraad Møller nedsatte Købesummen, der, beregnet til det ovenangivne Maximum, vilde udgøre 102,600 Kr. til 95,000 Kr., samt som Vilkaar for Overdragelsen i øvrigt nævnte, at de nuværende Strandfogder — som af dem som Betingelse for Afløsningen af deres Rettigheder ifølge Arvesætteskøderne forlangt — for deres Livstid skulde forblive i deres Bestillinger paa samme Vilkaar